

6. Лукашева Е. А. Социалистическое правосознание и законность / Е. А. Лукашева. – М. : Юрид. лит., 1973. – 344 с.
7. Щегорцов В. А. Социология правосознания / В. А. Щегорцов. – М. : Мысль, 1981. – 174 с.

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА: СУЧАСНИЙ СТАН ЇЇ РЕФОРМУВАННЯ

Воробей Віта Михайлівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Грянка Г.В.*

Державна служба як самостійний вид державної професійної діяльності виникла в другій половині XVII століття в Європі, зокрема у Німеччині та Франції [1, с. 365]. До сьогодення інститут державної служби еволюціонував у одну з підвалин демократичної правової держави, важливу гарантію ефективного функціонування державного механізму. І хоча в світі виділяють різні варіанти систем державної служби, але все-таки можна назвати загальні ознаки (засади) державної служби. Це насамперед - професійність, аполітичність (політична нейтральність або лояльність), стабільність (або безстроковість) та державне фінансування.

Інститут державної служби в нашій країні було створено після проголошення незалежності. Закон України «Про державну службу» було прийнято 16 грудня 1993 р. в числі фундаментальних законів незалежної України, які безпосередньо стосувались процесу розбудови державності, визначення основних засад організації та функціонування органів державної влади[2]. Прийняття окремого закону про державну службу дало можливість констатувати сам факт утворення інституту державної служби в Україні. Законом було сформовано систему проходження державної служби та кар'єри державного службовця, визначено особливості статусу державного службовця, деталізовано поняття патронатної служби, службової кар'єри, утворено систему управління державною службою - спеціальний орган управління державною службою - Головне управління державної служби при Кабінеті Міністрів України (пізніше - України) та міжвідомчий дорадчий орган - Координаційну раду з питань державної служби.

Це дає підстави вважати, що чинний Закон «Про державну службу» в значній мірі виконав своє завдання зі створення й законодавчого забезпечення основних напрямів функціонування інституту державної служби в Україні.

Державна служба за сьогоденних умов ще не стала підконтрольною суспільству демократичною та ефективною організацією державно-службовчої діяльності, спрямованою на вирішення нагальних проблем, що стоять перед суспільством і державою.

Можна виділяти різні причини незадовільного становища інституту державної служби в Україні загалом та статусу державного службовця, зокрема. Цей закон формально обмежив коло державної служби лише до служби в державних органах та їх апараті, що не відповідає сучасному розумінню інституту державної служби [2].

Закон України «Про державну службу» який набере чинності 1 січня 2014 року, у розділі першому більш чітко та широко дає визначення цим поняттям [3].

Даний закон визначає принципи, правові та організаційні основи державної служби, умови та порядок реалізації громадянами права на державну службу. У ньому змінилася класифікація посад державних службовців. Зокрема, замість передбачених чинним законом 7 категорій державних службовців новою редакцією посади державних службовців залежно від характеру та обсягу посадових повноважень поділяються на 5 груп, кожна з яких ділиться на 4 підгрупи. При цьому замість діючих 13 рангів запроваджується 9 рангів державних службовців.

Відповідно до прийнятого закону, право на державну службу з урахуванням вимог щодо рівня професійної компетентності, напрямку підготовки та обмежень, встановлених законом, мають громадяни України, яким виповнилося 18 років і які вільно володіють державною мовою.

Відповідно до закону, схема посадових окладів державних службовців щорічно визначається Кабінетом Міністрів України, при цьому мінімальний

розмір посадового окладу чиновника не повинний бути меншим, ніж 2 розміри мінімальної зарплати[3].

Отже, інститут державної служби що на сучасному етапі реформується в контексті загальних завдань адміністративної реформи в Україні, і це є одним із її стратегічних напрямів. Для цього оновлено законодавство про державну службу відповідно до вимог Конституції України щодо забезпечення конституційного права громадян України на рівний доступ до державної служби. Метою такого реформування є становлення високоєфективного, стабільного, авторитетного інституту державної служби, який забезпечить підбір і розстановку високопрофесійних, чесних і патріотично налаштованих кадрів апарату управління.

Список використаних джерел:

1. Авер'янов В. Б. Адміністративне право України: академічний курс: у 2 т. / Авер'янов В. Б. / ред. код.: В. Б. Авер'янов (голова). – К. – Вид-во «Юридична думка», 2007 – Т. 1: Загальна частина. – 2007. – 591 с.
2. Про державну службу: Закон України від 16 груд. 1993 р. / [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>.
3. Про державну службу: Закон України від 17 листоп. 2011 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 1072. – Ст. 273.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЩОДО БОРОТЬБИ З НЕЗАКОННОЮ МІГРАЦІЄЮ

Бердик Аліна Володимирівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Навчальної академії внутрішніх справ *Науковий керівник:* кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри адміністративного права навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Сергєєв І.С.*

Міграція – це просторове переміщення населення територією відносно місця проживання з перетином адміністративних меж, з поверненням до постійного місця проживання або без повернення.

Розрізняють два типи міграції населення: міжнародну (міждержавну, зовнішню) і внутрішню (внутрішньодержавну). У зовнішній міграції вирізняють ще один особливий вид — нелегальну (незаконну, підпільну) міграцію. При цьому нелегальні мігранти — це особи, які в пошуках роботи в'їжджають в іншу країну як нелегально (наприклад, із Мексики до США незаконно перетинають кордон близько 1 млн. чол. щорічно), так і на законних підставах (за приватними запрошеннями, як туристи тощо) з подальшим переходом на незаконне становище та нелегальне працевлаштування.

Соціальним двигуном і рушійною силою міграції є боротьба особистості за власне самоствердження в житті, що гарантується, захищається та охороняється міжнародним правом. Тому цілком зрозумілими є принципи, що забезпечують права та свободи мігрантів, які визначено у ряді міжнародних документів.

Нелегальна міграція має такі ж причини, що й інші міграції, але вони є більш конфліктними. Вони змушують нелегальних мігрантів йти на ризик задля власного життя, життя своєї родини, кидатись у прірву незаного, чинити правопорушення заради покращання свого життєвого становища, втечі від конфліктів.

Особливістю нелегальної міграції є те, що вона може бути як формою міграції, так і її засобом. Тобто, в деяких випадках нелегальна міграція первісно має кримінальний початок, пов'язаний з наркотиками, тероризмом, переправою та продажем вогнепальної зброї, торгівлею людьми. Так, правоохоронними органами України було затримано нелегальних мігрантів з Нігерії, Молдови, Екватору які намагалися доправити до України більше 2 кг. кокаїну.

На сьогодні нелегальна міграція втрачає стихійний характер і поступово як один із прибуткових видів злочинної діяльності підпадає під вплив організованих злочинних угруповань.

Безумовно, що таке становище не може не викликати відповідної реакції з боку кожної держави. Більшість зарубіжних країн вдаються до наступних заходів боротьби з нелегальною міграцією:

- зміцнення кордонів, створення системи імміграційного контролю, підвищення технічної оснащеності прикордонної служби;